

P V I S

1 6 0 3

CARMEN EPICEDION
 RECITATVM PVBLICE IN SCHOLA VVITEBERGENSI, ALLATO NVNCIO DE MORTE DN. HIERONYMI BOMGARTNERI VIRI CL. ET IN REP. NORIBERGENSI præcipui, & pietate, virtute, sapientia, doctrina præstantissimi, Patriæq; amantissimi. Qui IIII Id. Decembris, Anno Christi M. D. LXV.

Noribergæ luctuosissimo ciuitati
 vniuersæ funere elatus est.

CVI SVMMO VIRO, DE Patria, pietatis atq; literarum studijs præclariss: merito hoc modo parentabat gratus patriæ & patri huius ciuis

M. GEORGIVS MAVRICIVS
 NORIBERGENSIS.

Addita sunt & Epitaphia, & Monodia deplorans mortem defuncti, eodem Autore.

1566.

Dno Jacobo a Jhm

1. 11

GEORGIUS

1648

1648

1648

1648

1648

1648

1648

RECTOR ACADEMIAE VVITEBERGENSIS MICHAEL

TEVBER I. V. DOCTOR, ET PROFESSOR, OMNIBVS LECTVRIS. S. D.

EM Inimus omnes, quantum & quam ardens sinceræ Religionis studium, quantum veræ solidæq; doctrinæ ac sapientiæ, quantum quasi concentus virtutum & Politico & Christiano homini conuenientium, sed præcipuè iusticiæ, moderationis ac beneficentiæ exornatarum gemmata quasi corona iusticiæ, fidei & bonæ conscientie, quantus deniq; fuerit amor erga patriam in Viro optimo & amplissimo HIERONYMO BOMGARTNERO, Quo nuper in patria è viuis sublato, cum annum ætatis excessisset septimum & sexagesimum, testati sunt communi luctu ciues vrbis Noricæ se patrem patriæ: Respublica se ornamentum dignitatis ac præsidium stabilitatis suæ: Ecclesiæ se patronum & quasi nutritorem: Musæ se fautorem ac Mecenatem suum in ea Republica amisisse. Lugent ac deplorant interitum eius & nostræ Musæ, quas qui colunt in Academia nostra ex illa Repub: & vicinia magno numero, ij omnes cum gemitu ac dolore eum requirunt. Hi cum agnoscant debere se hanc gratitudinem pientissimi

A 2 mis

mis Manibus mortui, vt memoriam beneficiorum eius
in sese priuatim, in Ecclesias ac Rempub: carmine cele-
bratam consecrent posteritati, Iusta ei hodierno die
HORA DVODECIMA publicè persoluere decre-
uerunt qualicunq; officio carminis, cuius munus est se-
cundum Pindarum bene meritorum præclarè facta ca-
nere atq; illustrare. Cum autem iactura ex interitu
Virorum præstantium, quocunq; in loco illi sint, modò
nobiscum communis patriæ, vel potius vnius veræ Ec-
clesiæ societate, legibus, ac necessitudine coniuncti sint,
Ex horum ergo interitu iactura cum ad Rempub. perti-
neat, commoueri nos ac perturbari Reipublicæ causa
debet.

Hortamur ergò scholasticos nostros, vt propter
tantum Viri memoriam conueniant in auditorio Collegij
Maioris, & commonefacti exemplis pietatis, eruditio-
nis, amoris erga patriam & Ecclesiam, industriæ, sa-
pientiæ, iusticiæ, mansuetudinis, liberalitatis, quæ vi-
ta eius proponit illustria atq; eximia, excitentur cum
ad studium imitationis, tum ad vota precesq; funden-
das ad Deum pro pijs & salutaribus principibus, qui
non vnius loci, sed communi orbis Christiani Reipub.
profunt & benefaciunt, & consilia gubernationis simi-
liter non ad priuata commoda, sed salutem publicam
dirigunt atq; accommodant. Summa Viri laus
est, quod sua ciuitas funus prosecuta hoc Encomio,
Quod

3
Quod profuerit quibus potuit, nocuerit nemini, ita
eum sepeliuit, vt quanquam hoc Epitaphium tumulo
lacrimis macerato, iteratæ & frequentatæ voces qua-
si insculpserint, ne tamen pulueribus desiccatae
terræ dissiparetur, Vnusquisq; idem vero
etiam gemitu planctuq; in suo pe-
ctore obsignarit. PP. 20.
Ianuarij Anno
1566.

CLARISSIMIS ET
ORNATISSIMIS VIRIS, PIETA-
TE, ERUDITIONE, ET VIRTUTE
PRÆSTANTIBVS, D. HIERONY-
MO BOMGARTNERO Iuniori, Senatori,
& Patricio Noribergensi, D. IOHANNI OL-
HAFEN, & D. GABRIELI SCHLVS-
SELBERGER, Patricijs Noriber-
gensibus, Dominis & Patronis
suis reuerenter colendis.

S. D.

Litera scripta mihi patriæ de morte Parentis,
Sæpius est lacrimis humida facta meis.
Nec quicquam ad nostras hoc venit acerbius aures,
Herentes studijs quos celer Albis habet,
Optavi quoties, aut vanus nuncius iret,
Aut vlla hæc esset mors redimenda prece.
Hei mihi, quas clades ex funere metior vno,
O dolor, ô lesi tristia signa Dei.
Hei patriæ columen, decus immortale Sororum,
Patronus studijs occidit, atq; scholis.
Vnus, consilijs patriæ qui restituit rem,
Et qui Pieridum summus amicus erat.

In

In cuius labris Charites, Prudentia mente,
Ingenuus niueo pectore candor erat.
At vera quantum fidei, rectiq;, boniq;,
Quamq; Dei illustris corde sedebat amor?
Iure dolent igitur tantum decus vrbe remotum
Compita, plebs, Patres, curia, templa, scholæ.
Iure etiam sacræ fundunt suspiria Musæ,
Et peragunt tanto debita Iusta Seni.
Ergo ego, namq; Viri virtus, pietasq; merentur,
Inferias illi carmina mæsta dedi.
Munera mæsta quidem, caro sed debita Patri,
Sic Musa in cineres officiosa mea est.
Atq; vtinam viuo potius præstare dedissent
Officium gratum fata benigna mihi.
Certè ego nunc, feci quod & antè, paratus adirem
Ad validas, Musa me comitante, fores.
At quoniam fati morbo superatus acuto
Illustrem sancto flauit ab ore animam:
Quòd possum, quem tunc habui pro numine viuum,
Supremum officium carmine præsto meo.
Cumq; pijs Musis lacrimis communibus vsus
Hæc cineri sancto tristia dona tuli.
Illaq;, Patroni, sint qualiacunq;, per auras
Nominibus vestris, auspicijsq; dedi.
Qui Soceri, Patrisq; simul defletis acerba
Fata, quibus Patriæ firma columna iacet.

Hæc

*Hæc ergò qua mente dedi, hæc euoluite mente,
Egregij id Manes, id pietasq̄, rogant.
Ac dum plura canam, nam plura canenda supersunt,
Autore incolumes viniite quisq̄, Deo.*

V. Excell:

Studiosiss.

*M. Georgius Mau-
ricius Noriberg:*

IN OBITVM AM-
PLISSIMI ET INCOMPARABI-
LIS VIRI, D. HIERONY-
MI BOMGARTNERI.

SI quando luctus miseros, tristesq; dolores
Atra dies Patriæ inuexit, quâ flumine leni
Artibus innumeris florentem intersecat urbem
Pegnesus medio labens: Si fletibus vnquam
Huic opus ante fuit: Nunc lamentabile tempus,
Quo fidum Patriæ patrem, stabilemq; columnam
Norigenûm terris rapuere inmitia fata,
Ad lacrimas vocat, ad gemitus, suspiriaq; ægra.
At cui tanta animi vis est, Quæ talia fando
Explicit? aut speret verbis æquare dolorem?
Occidit heu (nec vana fides) Pater optimus Urbis
Ereptus fato, quem non modò Norica tellus
Iactabat meritis, sed quem Germania tota
Doctrinam ob variam, & veræ pietatis amorem,
Atq; alias dotes insigni laude ferebat.
Nec temerè, multis namq; hic præstantior ibat
Ingenio, & multis varia præstantior arte.
Ceperat impuras doctrinæ abstergere labes
Cælestis, calamoq; potens & voce Lutherus,
Pontificum fraudes, atq; impia sacra retexens,

B Cui

Cui fidum sese comitem, sociumq; laboris,
Non virtute minor, cœlestiq; arte Melanthon
Iunxerat, & ceptum placido sub numine Diuum
Assurgebat opus, confictaq; sacra ruebant:
Cum præstans iuuenis se Bomgartnerus ab oris
Fertilibus primùm Boiorum, vbi in artibus antè
Prima rudimenta, & iuris de fontibus hausit,
Extulit, & studio discendi feruidus Albin
Aduenit, impulsus scriptis, fama q; Philippi,
Huius enim toto iam tum volitabit in orbe
Nomen, & ingentes tam paruo in corpore dotes.
Miratur graue iudicium, miratur acumen
Ingenij, atq; animi præstantia dona Melanthon.
Vtq; fit, hos inter facile immutabile fœdus
Virtutis contraxit amor. Nam fulsit vtriq;
Par animo pietas, fidei constantia, & ardor
Hic studio Legum sacrata volumina Vatum
Adiunxit, magno cœli percussus amore,
Deditus & linguis tantum profecit, vt illi,
Seu mallet quicquam Latio, seu fundere Graio
Sermone, offerret par sese in vtroq; facultas,
Vos testes, quibus vnus amor, quibus vna voluntas,
Vnaq; mensa fuit, Camerari, & candide Maior,
Qui forsàn soli de tot superatis amicis,
Has propter dotes animi non ille Philippo
Carus erat solùm, sed enim gratissimus idem

Luthero

Luthero, & reliquis quos Leucoris alma fouebat.
Tempore post modico Patriam reuocatus in urbē,
Consilio, & meritis adeo decorauit, ut Vrbe
Hac ciuem dignum, patriamq; hoc ciue beatam
Iactarent, omnesq; palam sermone referrent.
Illius auxilio manifesta à fraude Papatus
Templa asserta Dei, Monachorum voce refellit
Commenta ipse sua, victosq; excedere iussit
Protinus æde sacra, magna cum laude: Per illum
Nomen, honorq; suus redijt templisq;, scholisq;.
Ergo vbi conuentus habiti, Patresq; coacti
Consilium inter se sacris de rebus habebant,
Hunc ciues misere virum, Quod splendida virtus
Illi, quod pietas, ac doctæ gratia linguæ.
Idcirco patriæ munus vigilanter obibat
Commissum studio flagranti, & pectore celso.
Hinc adeo virtutem, & promptæ munera linguæ
Nobilitas mirata Viri est ut cernere solum
Gauderet, dextræq; piæ coniungere dextras.
Magnus habebatur cunctis, conuerterat ora
In sese Procerum, tanto cum robore mentis
Oraret causas Fidei, mandataq; Patrum
Intrepidus coram tanta cum laude referret.
Sic ergo illius clarissima fama per orbem
Sparsa fuit, magnumq; huius tum nomen vbiq;
Terrarum, hunc omnes pariter super astra ferebant.

B 2 Sed

Sed velut humanis nulla est constantia rebus,
Invidit fortuna Vrbi, quod fata dedissent
Tam celebrem pietate virum, & virtutibus auctum.
Ergo struens illi exitium, nil tale merentem
Cladibus implicuit multis, vbi captus ab hoste est
Conuentu excedens, miserandum, ac mersus iniqua
Sorte miser vitam in tenebris, & carcere caeco
Afflictus traxit, fato vicinus acerbo.
Hei caput indignum vinclis, venerandaq; cunctis,
Et toties celebri doctorum ornata corona
Caesaries, duræ hei nimium, tristesq; catena.
Ingemuit lacrimans non tantum Norica tellus
Amisso iam ciue suo, sed quicquid vbiq;
Gentis erat, Papæ iam turpia sacra perosæ,
Cum Rheno pariter Menus, Nicer, Albis, Elister.
Quos dedit ò gemitus? quæ fudit vota Lutherus,
Cumq; illo iuncti, regio quos ista fouebat?
Sacra peregerunt nunquam, non dogmata Plebi
Exposuere vnquam, quin hic inclusus eorum
Tum fuerit precibus. Sic vitæ, animæq; supremo
Commendata salus Regi. Quin ipse Lutherus
Cum Iona, atq; alijs, socioq; Melanthono crebra
Vxori mæstæ, atq; ipsi solatia capto
Miserat, at nunquam hæc vidit solatia captus.
Magna Dei tandem bonitas, & prouida cura
Ostendit sese, qui nunquam ardentia vota

Respon

Respuit, aut surd a securus præterit aure.
Quem vis nulla hominum, quem nulla potentia nostræ
Cæsareæuè minæ potuere ex carcere diro
Eripere: hunc tandem tenebris & carcere diro
Exemere adeò graue pondus habentia vota.

Sic ergò Patriam redit hic ereptus in urbem
Applausu populi tanto, tantaq; Senatus
Leticia, ut nemo quicquam hoc iucundius vnquam
Audierit factum. Latè loca cuncta feruntur
Opplata ingenti turba, patriæq; parente
Leticia illacrimant viso, dehinc agmine magno
Deducunt læti, atq; domum comitantur ouantes.
Quis ego tum plausus Urbis? quæ gaudia plebis
Audiui puer, hoc patrios subeunte penates?
Tempore iam ex illo cunctis hic maior haberi
Ordinibus, lætari omnes hoc sospite ciues,
Præsidium censere Urbis, mollemq; senectam
Optare, atq; Seni tardissima fata precari.

Docti etiam rapidas flauentis ad Albidos vndas
Gratari hunc reducem patriæ, squallore, situq;
Ereptum, ac posito tantorum sine malorum,
Imprimis Lutherus, At hæc quoq; gaudia rupit
Vnica lux, tristis toti Germanidos oræ,
Qua satur hinc annis fato concesserat idem.
Quas lacrimas fudisse putas, cum fama per aures
Mortis yt tanti Vatis, qui primus in hostem

B 3 Ausonium

Ausonium, & fictos cultus pia fulmina verbi
Torsit, & excussit trifidam è ceruice coronam,
Cui mundi imperia affixit, gazasq; potentes.

Funera Lutheri sequitur miserabile bellum
Germanos inter proceres, magnoq; potentem
Imperio Carolum, tandem qui Victor abibat.
Succedunt bello mala multa, Ænigmata Sphyngris
Causa noui motus: Regum, procerumq; tumultus:
Obsidio patriæ: lacerataq; fama Philippi
A Stryge nocturna, Illyrico, qui turpibus ausis,
Oppressis alijs, tentauit quærerere nomen.

Hæc noster vidit Senior, magnoq; dolore
Turbari cætus ficto pietatis amore
Aspexit, sed cuncta Deo per fruida vota
Commendat, finem expectans, metasq; laborum.

Nec minus intereà vigilans discrimina terris
Auertit patrijs, ne quis se attolleret vltro,
Qui scriptis, vociq; sacre contrarius iret,
Consilioq; suo, magniq; Melinthonis vsus.
Testantur, quos voce sua conuicit, in vrbe
Cum noua tentarent Osiandri spargere scita,

Cuiq; odijs pleni, contempto hoc iudice, nondum
Desinerent turbare animos, & fidere plebi,
Protinus hic Patribus primis occurrere suavit
Principijs, simul acciri rogat ille Philippum,
Cunctorum assensu, qui lites, atq; tumultus

Ingenio

Ingenio dirimat, Venit hic comitatus amicis,
Sopiuitq; malum, & flammam restinxit euntem.
Vidisses quanto tum Bomgartnerus honore
Exciperet, quibus hunc votis dimitteret idem,
Vidi, visa loquor, largas fundebat vterq;
Cum votis lacrimas, postquam hunc, patriamq; Melan-
Commendans, supremum illi valediceret, alter, (thon
I decus, i summum columen sacri agminis, inquit,
I venerande senex, Et quod venerabile verbum
Ore sonas, perge incepto, tibi munera linguae,
Inuictumq; animi robur Pater addat, & annos.
Hic breuiter: Non vlla dies me talibus actis
Dissimilem arguerit, Pro me modo vota, precesq;
Funde, ego proq; tua, patriaeq; salute vicissim
Multa rogans Superos onerabo hunc aethera votis,
Quod superest, nostrae non vlllo desinet aeo
Faedus amicitiae, nec mors diuullet amicos,
Quaeq; fides nobis semper fuit, illa manebit
Immota aeternum. Percussa mente dederunt
Cuneti vna lacrimas, testis Camerarius ingens
Palladiae fidus iam Duxq;, Paterq; corona,
Tum praesens auidis qui vocem hanc auribus hausit.
Postremae haec voces vtriusq;, supremaq; verba
Inter amicorum nostri par nobile secli,
Alteriusq; oculis post nunquam est redditus alter.

Non tamē his animorum vnquam constantia cessit

Mutua,

Mutua, sed scriptis certant, doctisq; tabellis,
Inq; vicem sibimet mittunt solatia chartis,
Pulchra, iunixa Dei verbis, dum mersus acerbo
Funere, cum summo mœrore, ac fletibus ægris
Conspectu eripitur nostro, sedesq; beatas
Morte subit placida doctissimus ille Melanthon,
Gloria Pieridum, studiorum Rector, & Auspex.

Ergo iterum in lacrimas mœrore hic fractus acer
Vertitur, & tanti Senis heu miserabile fatum (bo
Crebra gemit, tantoq; dolet discrimine verum
Ereptum terris, Verbi impendente ruina.
Quippè videt multos pacem, legesq; perosos,
Distorto ingenio simul, & petulantibus ausis
Moliri exitium doctrinæ, animamq; beatam
Egregij mordere Viri, Ceu viderat antè
Infandam rabiem, qua fex Flaciana cruorem
Innocui Senis immani antè sitiuerat haustu,
Quanquam ò, sed soluent meritas cum sanguine pœnas.
Ergo negat Superis illam, cœloq; profectam,
Iudicio insigni, rabidas quæ immanibus ausis
Dura riget fauces epoto sanguine fratrum.
Idcirco & Patriæ iam seditiosa mouentem
Consilia, indicio patefacta, & numine Diuûm
Reppulit inuictis animis, ac viribus Vrbe,
Ne quisquam, laus cœlicolis pro munere tanto,
Noridos infandum caput hinc extollat in oris.

Vnaq;

Vnaq̄ cura Seni est, pia templa, scholasq̄ tueri,
Dissidij expertemq̄ statum, ac pia reddere pacis
Munera, ne quisquam cætus agitare quietos
Possit, & accensus furijs, voluentibus annis
Se fato erepto, noua spargere semina belli.

His ita perfectis summæ cum nomine famæ,
Paulatim infirma vires minuente senectâ
Deficit, ac tandem morbo superatus, & annis
Iam fractus, Sol nostræ vrbis cum Sole cadente
Occidit, ingenti plebisq̄, patrumq̄ dolore,
Egregiamq̄ animam media inter vota reliquit.
Non secus, ac blandus qui sese erexerat alto
Flos primùm, & leto spectanti arriserat ore,
Nunc iterum fessum, obscura seu nocte premente,
Seu terras vrgente imbri, seu flamine duro,
Demittit caput, herbofo moriturus in agro.

Sic Mecenatem fidum, templisq̄, scholisq̄
Patronum egregium, patremq̄ amissimus vrbis,
Quo nec iudicio vixit præstantior alter,
Nec pietate adeò, nec verbo maior, & arte:
Quem studijs Patrem genuit Natura, nec vlli
Norigenùm ingenium tribuit solertius vnquam.
Quàm poterat mira doctæ dulcedine linguæ
Effrens mulcere animos, cum nescia flecti
Corda viderentur, paucis hic lenijt iras.
Et quoties vrbis spinosa negocia solus

C Expedijt

Expedijt vigilans. Si quando aduersa vocabant
Ardenti gemitu summi Reëtoris Olympi
Sedulus implorauit opem. Nam nouerat idem
Consilium felix Supera de sede venire,
Mente dehinc alacri, cœli iam numine plenus,
Sese operi demum accinxit. Sic omnia lætis
Auspicijs cessere viro, quæcunq; fuissent.

Hinc omnes certatim illum, populusq;, patresq;
Non cinem, sed enim patriæ dixere parentem.

Hic vir, hic est, nostræ qui donec præfuit vrbi
Consilij, tamen haud vnquam se polluit vlllo
Crimine, quo pia mens, & pectora læsa fuissent,
Id quod & ante obitum manifesta est voce professus.
O ciuem egregium, atq; æternum viuere dignam
Caniciem, quæ tam memorandam morte sub ipsa
Emittit vocem, tanti solatia fati.

O dignum ciuem, quem cuncti ex ordine ciues
Extinctum plorent, & cuius amabile funus
Condecorent lacrimis, ac mœsta voce salutent
Postremum, & spargant violasq; rosasq; sepulchro.
Fortunate Senex, tu nunc sublatus in altum
Æthera, cum Christo manifesto in lumine lætus
Viuis, & ex alta mortalia despicis arce.

At nobis magni caussa est obiecta doloris,
Qui gemimus fido orbati duce & auspice. Quantum
Funere magne tuo patriæ simul ornamentum,

Præsidium

Præsidium simul creptum est? Quam sæpe requireret
Sanctæ Senex operamq; tuam, studiumq; fidele
Orphana turba, pijs lacrimis testata dolorem?
Quantum illis desiderium, luctumq; relinquis?
O te felicem nostram ter & amplius urbem
Sospite, & ò miseram tristi te funere raptò.
O decus, & patriæ pater optatissime, quantis
Luctibus immergis ciues, sanctumq; senatum?
O lacrimosa dies, quantum hæc mutatur ab illo
Tempore, quo patriam redijsti liber in urbem
Læticia & plausu communi? Hac luce videntur
Cuncta tuo miseranda obitu. Stant omnia luctu,
Omnia tristitia funesta, ac muta dolore
Omnia, dum funus nigro velamine tectum,
Et currus, & equos, pullisq; in vestibus omnes
Ire senatores mæstos longo ordine cernunt,
O pompam lacrimis decorandam, ò funus acerbum
Et plebi, & patriæ patribus, templisq;, scholisq;.
Nos igitur flauum qui tecta habitamus ad Albim,
Audito te mersum umbris, patriamq; parente
Orbatam fido, suspiria fundimus imis
Pectoribus, cineriq; tuo pia carmina mæsti
Mittimus inferias, nostrum testantia luctum.
Atq; erit ille dies obitus mihi semper acerbus,
Semper honoratus vigilato carmine habendus,
Exiguum in Manes ingentis munus amoris.

C 2

Si

Si tamen hæc Superùm fuit, vt fuit, alma voluntas
Subtractum nostro aspectu te tollere ad astra,
Consortemq; boni iam regni in parte locare:
Hanc tibi magne Senex è toto pectore sortem,
Cœlestemq; statum, ac solennes gratos honores,
Qui nunc colloquio sanctorum, ac munere vitæ
Æternæ fruëris, iam terræ oblitus amorum,
Interea superos per vota ardentia mæsti
Oramus, patria clementi vt numine clades
Auertant, cultusq; pios tueantur in vrbe.
Vtq; omnes animis, studijs concordibus omnes
Vna voce sonent cœlestia verba, Quod ipsum
Diceris ante tuos obitus Pater optime votis
Optasse, hortatus doctos, vt pectore iuncti
Sincerum pandant nulla formidine Verbum.
Salve anima illustris, quæ nunc compage soluta
Corporis, aspectu superùm sine fine, sine vlla
Mæsticia fruëris, nec respue carmina busto
Missa tuo, æternùm pariter salueq;, valeq;.

D I X I.

IN TVMVLVM D.
HIERONYMI BOMGART-
NERI.

Q *Vod funus? Patriæ Patris. Quæ pompa? Senæ
Qui gemitus? Plebis. Qui dolor ille? Patrū. (tus,
Qui luctus? Charitum. Quæ carmina docta? Sororum,
Vnde odor hic? Pietas mollia thura dedit.
Bustum vnde? Ex viridi terra. Quis struxit? Hone-
At Dea quæ tumulū mæsta stat ante? Fides. (stas,
Fortunate lapis, quo non ornatio alter,
Nam tegis, in patria quicquid honoris erat.*

ALIVD.

*Non hæc vrna brevis potuit te claudere totum,
Noridum tantus qui pater vrbis eras.
Ergo quid illa tegit? Cineres, & frigida membra,
Ac deplorati corporis exuvias.
Pars melior viget, vt, quicquid Sol lampade lustrat,
Dicamus tumulum verius esse tuum.*

EPIGRAMMA DE ILLIVS
OBITV.

*Iuppiter vt sanctas leges, & iura tueri
Viderat hunc tanta dexteritate Senem:*

C 3 Sat

Sat fatis patriæq; datum est, hoc nobile tantum
Exemplum ciues deinde sequantur, ait.
Tu patria ereptus, cæliq; in sede locatus,
Accipe iam factis præmia digna tuis.

MONODIA SEV QUERELA VR.
BIS NORICAE, IN FVNERE D. HIERO-
NYMI BOMGARTNERI.

O Parcas nimium graues,
O fati violentiam,
Menè illo patriæ optimo
Orbari miseram Patre?
Extinctus ille,
Proh dolor, dolor,
Solutus ille.

Hoc ciue nobilissimo
Viunte, vixi florida,
Istius ob fidem Senis
Beata dicta ciuitas,
Sed tum beata,
Proh dolor, dolor,
Iam non beata.

Nam quis de meritis Viri
Tanti commemoret satis
Dignè carmine splendido,
Quæis urbem cumulauerat
Senator ille,

Proh

Proh dolor, dolor,
Dictator ille.

Vix candida lanugine
Iuuenta vestierat genas:
Cum iussus ad clarissimam
Se contulit Rempublicam
Rector futurus,
Proh dolor, dolor,
Pater futurus.

Templa hic sordibus abluit,
Romanos retegens dolos,
Ac caelestia ciuibus
Primus pabula rettulit
Labore magno,
Proh dolor, dolor,
Sudore magno,

Per hunc sacratis debitus
Musis honos est redditus,
Illo iuuante è puluere
Caput extulere sordidum
Artes honestæ,
Proh dolor, dolor,
Artes decoræ.

Idem profuit omnibus
Sanis consilijs, Simul
Plebs, docti, viduæ, orphani

Hunc

Hunc restare sibi vnicum
Patrem ferebant,
Proh dolor, dolor,
Patrem colebant.

Ergo hoc manente sospite,
Videbar esse ciuitas
Fuiq; felicissima,
Hunc optimum spectans Senem,
Meum leuamen,
Proh dolor, dolor,
Meum solamen.

At nunc funere lugubri
Erepto hoc mihi, postmodò
Urbs dicar miserabilis
Fido orbata meo patre,
Acerbo fato,
Proh dolor, dolor,
Iniquo fato.

Namq; hoc iacente concidit
Meum decus, solatium,
Laus, fama, gloria, gaudium,
Patronus, & fidus parens
Mibi est ereptus,
Proh dolor, dolor,
Patriæ est ereptus,
O funesta crepuscula,

O nox

O nox tristis & aspera,
Quæ Soles geminos tuo
Aduentu simul eripis,
Reuersus alter,
Proh dolor, dolor,
Sublatus alter.

Vos ergo ciues optimi
In veste pulla & lugubri
Promti tumultu cum lacrimis
Ab ædibus deducite

Patriæ columnam,
Proh dolor, dolor,
Patriæ parentem.

Vos castæ quoq; virgines,
Matronæ & venerabiles,
Passis crinibus, omnibus
Luctum ostendite funebrem

Amoris ergo,
Proh dolor, dolor,
Pietatis ergo.

Vos templa, vos piæ scholæ,
Vosq; ô sacrata numina
Libethrides mecum Deæ
Præstate munus vltimum

Patrono amico,
Proh dolor, dolor,

D

Fautori

*Fautori amico.
Et carmen venerabile
Huic inscribite marmori :
Decedens Hieronymus
Terris, mole sub hac iacet ,
Senex colendus,
Proh dolor, dolor,
Senex amandus.*

*Corpus sepulchro conditur,
Sed molis expers Spiritus
Iam cum Deo cœlestia
Lætatur inter Numina.*

*Hoc munus esto,
Proh dolor, dolor,
Hoc carmen esto,
Proh dolor, dolor,
Datum patrono,
Proh dolor, dolor,
Datum parenti.*

τέλθ.

VVITEBERGÆ

Excudebat Petrus Seitz.

1566

Jf 4600

ULB Halle 3
003 299 04X

sb.

1077

LXXXIX

88

MEN EPICEDION
TATVM PVB
SCHOLA VVITEBER
LLATO NVNCIO DE
N. HIERONYMI BOM
RI CL. ET IN REP. NORIBERGEN
pietate, virtute, sapientia, doctrina
Patriæq; amantissimi. Qui IIII
is, Anno Christi M. D. LXV.
ergæ luctuosissimo ciuitati
vniuersæ funere elat
tus est.

MMO VIRO, DE PA
tis atq; literarum studijs præ
merito hoc modo parenta
gratus patriæ & pa
tri huius ciuis

do.

RGIVS MAVRICIVS
RIBERGENSIS.

nt & Epitaphia, & Monodia
ans mortem defuncti, eodem
Autore.

1 5 6 6.

Dno Jacobo a H...

